

arbetet utan har dessutom kontinuerligt sina egna tydligt avgränsade verksamhetssektorer: stora tekniska projekt, isynnerhet sådana som ansluter tekniken till övriga vetenskapsgrenar; sådana riskbetonade projekt, som om de lyckas kan väntas ge betydande resultat; internationellt finansierade projekt, av vilka Finland har intresse; problemorienterade projekt, som berör flera vetenskapsgrenar och som kan gälla utvecklingen av någon näringsgren, t. ex. lant- och skogsbruket. Sitra är, då behovet så kräver och då andra finansieringsalternativ utvecklas, redo att smidigt inrikta sin verksamhet på nya finansieringsformer och -områden. Sitra kunde inom ramen för sin nuvarande organisation enligt uppskattning i forsknings- och utvecklingsprojekt som främjar samhällets strukturförändringar och den ekonomiska tillväxten, placera en dubbelt så stor summa som avkastningen av det nuvarande kapitalet eller omkring 15 mmk per år. Detta skulle dock förutsätta, att Sitras grundkapital, som nu uppgår till 100 mmk, fördubblades. En ökning av fondens kapital skulle inte innebära, att Finlands Bank donerar av sin förmögenhet till områden utanför banken utan endast att en intern överföring sker. Den takt i vilken avkastningen utnyttjas kan åter helt och hållet regleras av bankfullmäktige.

Bankfullmäktige behandlade ytterligare frågan vid sitt möte den 20 december och beslöt därvid, att obligationer och med dem jämförbara värdepapper i bankens ägo i samband med Finlands Banks bokslut för år 1971 skulle överföras till fonden för Finlands självständighets jubileumsår 1967 till ett nominellt värde av 100 mmk. För denna överföring bör riksdagens godkännande inhämtas.

Räntan på Finlands Banks depositionsbevis

I en skrivelse av den 5 februari föreslog direktionen för bankfullmäktige, att Finlands Bank på sina minst 7 dagars och högst 12 månaders depositionsbevis skulle berättigas att erlagga ränta ända till slutet av 1972. Som motivering framfördes, att depositionsbevisen, vilka löpte på en vecka, en månad, 3, 6 och 12 månader, inte mera under redogörelseåret hade kunnat säljas i form av de mest räntabla, 12 månaders depositionsbevisen. Räntan var nämligen differentierad allt efter depositionsernas löptid och fick enligt bankfullmäktiges be-

slut av den 18 mars 1970 erläggas endast till slutet av år 1971. Då det enligt direktionens uppfattning inte ännu i det dåvarande konjunkturskedet var ändamålsenligt att avbryta arrangemanget med depositionsbevis utan då detta borde ske först sedan en klar konjunkturvärdgång inträffat och sedan köparna av depositionsbevisen kunde börja utnyttja de reserveringar som influiter i denna form för ändamål som främjar den ekonomiska tillväxten, vore det lämpligt att fortsätta att erlagga ränta på depositionsbevisen ända till slutet av 1972. Bankfullmäktige godkände direktionens förslag den 8 februari.

Vid sitt möte den 8 juni beslöt bankfullmäktige på framställning av direktionen, att på depositionsbevisen enligt direktionens övervägande skulle få erläggas en årlig ränta om högst 9 %. Direktionen hade motiverat sin framställning med att det, då räntefoten i landet nu överlag hade höjts med en procentenhet, även vore ändamålsenligt att i motsvarande mån höja räntan på depositionsbevisen, vilken enligt bankfullmäktiges beslut av den 18 mars 1970 hade utgjort högst 8 % per år.

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 17 november hänvisade direktionen till ovanstående och konstaterade, att det inträffat ett omslag i konjunkturerna och att staten därför börjat avveckla de lagstadgade konjunkturreserveringssystemen. Då det emellertid föreföll uppenbart, att påbörjandet av nya investeringar skulle ta längre tid än väntat och att det följaktligen även skulle inträffa eftersläpningar i användningen av de erforderliga medlen, vore det enligt direktionens mening inte ändamålsenligt att påskynda avvecklingen av arrangemanget med depositionsbevis. Av denna anledning och på grund av att man från början av januari 1972 inte mera överhuvudtaget skulle kunna emittera 12 månaders bevis, anhöll direktionen om att ränta på depositionsbevisen skulle få erläggas ända till slutet av år 1973. Bankfullmäktige biföll anhållan den 18 november.

Räntan på statens depositioner

Direktionen meddelade i en skrivelse till bankfullmäktige av den 5 februari, att finansministeriet och Finlands Bank fört diskussioner om emittering av ett långfristigt statligt obligationslån i utlandet. Orsaken var att det

inträtt en, eventuellt mycket kortvarig, lättnad på den internationella kapitalmarknaden. Vid förhandlingarna hade det konstaterats, att det främsta motivet för upptagande av ett utländskt lån vore att trygga skötseln av den utländska betalningsbalansen. Statens inkomster av lånet vore det konjunkturpolitiskt sett lämpligt att utnyttja först under den förestående lågkonjunkturen. Detta skulle förutsätta ett arrangemang, enligt vilket Finlands Bank, som köper valutorna, under den tid då låneinkomsterna inte utnyttjas kunde ansvara för kostnaderna för skötseln av lånet samt påta sig valutarisken. Direktionen rekommenderade, att staten skulle placera länemedlen i Finlands Bank i form av depositioner i utländskt mynt. På dessa skulle banken erlagga en lika stor ränta som staten betalar för det ifrågasvarande utländska lånet.

Det är möjligt, att man även i framtiden på grund av betalningsbalanssvårigheter försöker skaffa antingen staten eller andra kredittagare långfristiga utländska lån under sådana tider, då krediter står att få på skäliga villkor, och att sådana lån förutsätter ett motsvarande arrangemang med Finlands Bank. Även för sådana fall borde banken på förhand beviljas rätt att erlagga ränta, eftersom lånebesluten i allmänhet måste fattas mycket snabbt.

Av denna anledning föreslog direktionen, att Finlands Bank skulle berättigas att till utgången av 1972 på deposition i utländskt mynt, som direkt ansluter sig till av staten eller någon annan låntagare lyft utländskt lån, erlagga högst samma ränta som deponenten erlagger på motsvarande utländska lån.

Bankfullmäktige godkände förslaget den 8 februari.

Aktieteckningar och -köp

I en till bankfullmäktige riktad skrivelse av den 15 september meddelade direktionen, att Teollistamisrahasto Oy — Industrialization Fund of Finland Ltd. hade för avsikt att, för att säkerställa sin inlåning och för att bibehålla förhållandet mellan aktiekapitalet och summan av förbindelserna, höja bolagets aktiekapital från 27 mmk till 40 mmk sålunda, att beloppet av aktierna av serie A skulle höjas från 14 mmk till 22 mmk och beloppet av aktierna av serie B från 13 mmk till 18 mmk.

Finlands Bank har tecknat alla aktier som emitteras i serie B, och bolaget är enligt stadgarna skyldigt att årligen inlösa 300 st. sådana aktier till deras nominella värde. Direktionen begärde därför rätt för Finlands Bank att vid emissionen teckna samtliga 5 000 nya aktier i serie B till deras nominella värde 1 000 mark per st. Bankfullmäktige godkände direktionens begäran den 17 september. Vid sitt möte den 18 november berättigade bankfullmäktige direktionen att vid samma emission för Finlands Banks räkning ytterligare teckna 524 st. av bolagets aktier av serie A till ett pris av 1 100 mark per st.

Vid sitt möte den 17 september berättigade bankfullmäktige direktionen att skaffa huvudkontoret temporära kontorsutrymmen genom att i fastighetsbolaget Kiinteistö Oy Lastenkodinkatu 5 inköpa 649 aktier till ett pris av 1.3 mmk. Aktierna berättigade till innehav av lägenheterna nr 11, 12 och 13, ett lagerutrymme på 40 m² och parkeringsplatser för tre bilar.

Tillstånd för Mortgage Bank of Finland Oy att uppta ett utländskt lån

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 19 januari meddelade direktionen, att Banque Lambert S.C.S., Bryssel, vore beredd att bilda ett bankkonsortium, vilket skulle åta sig att på den internationella kapitalmarknaden sälja ett av Mortgage Bank of Finland Oy emitterat obligationslån på högst 20 milj. US-dollar. Lånets nominella ränta skulle vara 8 ¾ % per år, emissionskursen skulle bestämmas på basen av det rådande marknadsläget vid emitteringstidpunkten och lånetiden skulle vara 15 år. Lånet skulle garanteras av finska staten. Länemedlen skulle lånas vidare för finansiering närmast av den kemiska industrins investeringar. Åberopande bankfullmäktiges beslut av den 23 november 1955, enligt vilket bankfullmäktiges samtycke bör inhämtas för Mortgage Banks obligationslån och andra lån, anmodade direktionen i sin skrivelse bankfullmäktige att bevilja Mortgage Bank tillstånd att uppta ifrågasvarande utländska obligationslån. Bankfullmäktige gav det begärda tillståndet den 21 januari.

Ökning av Mortgage Bank of Finland Oy:s medel

Direktionen meddelade i en skrivelse av den 17 maj, att den hade för avsikt att öka Mort-

gage Bank of Finland Oy:s medel genom att höja bankens aktiekapital från 9 mmk till 27 mmk och genom att emittera riskdebenturer till ett nominellt belopp av 26 mmk. Räntan på debenturerna skulle vara minst 6 % och amorteringstiden åtminstone 10 år. Som motivering till ökningen av medlen framfördes följande.

Betalningsbalansens utveckling är i första hand beroende av förändringarna i totalefterfrågan, vilken regleras genom inkomst-, penning- och finanspolitiken. Med en selektiv kreditpolitik är det emellertid möjligt att stöda regleringen av totalefterfrågan, så att å ena sidan betalningsbalansen stärks och å andra sidan konjunkturvariationerna utjämnas. Behovet av en dylik selektiv kreditpolitik har på senaste tiden blivit allt uppenbarare.

För att man småningom rationellare än för närvarande skall kunna bedöma och jämföra de olika aktuella industriprojekten och effektivt bidra till finansieringen av de utvalda projekten, borde det skapas ett fast samarbete mellan alla de halvstatliga penninginrättningarna, då det gäller valet av investeringsprojekt. För ett dylikt arrangemang behövs det inte någon ny institution, utan uppgiften kunde fyllas av Mortgage Bank of Finland Oy. Detta förutsätter dock, att banken får ett så stort tillskott av medel, att den kunde göra en betydande insats vid finansieringen av framför allt stora eller relativt stora investeringsprojekt. Även Postbankens lån liksom eventuellt finansieringskapital från andra källor borde knytas till Mortgage Bank of Finland Oy:s kreditgivning.

Av de nya aktierna skulle hälften utbjudas för teckning av Postbanken, medan den andra hälften skulle tecknas av Finlands Bank och de andra ursprungliga aktieägarna. Samtliga debenturer skulle säljas till Finlands Bank till en kurs av 100 %. I sin skrivelse anhöll direktionen med hänvisning till bankfullmäktiges beslut av den 23 november 1955 om att bankfullmäktige skulle berättiga direktionen att för Finlands Banks räkning teckna högst 18 mmk av Mortgage Bank of Finland Oy:s nya aktier och ge sitt samtycke till att även Postbanken utöver bankens ursprungliga aktionärer skulle få teckna aktier i Mortgage Bank of Finland Oy och till att Mortgage Bank of Finland Oy skulle få uppta ett riskdebenturlån på 26 mmk.

Bankfullmäktige behandlade direktionens anhöllan vid sina möten den 18 maj och den 8 juni och beslöt vid det senare mötet att ge sitt samtycke. I samband därmed antecknade bankfullmäktige följande uttalande till protokollet:

”I det bankfullmäktige godkänner höjningen av Mortgage Bank of Finland Oy:s aktiekapital på av direktionen för Finlands Bank föreslaget sätt, förutsätter bankfullmäktige, att Mortgage Bank of Finland Oy inte emitterar obligationer, debenturer eller andra masskuldebrev för teckning av allmänheten i hemlandet utan att banken alltjämt koncentrerar sig på anskaffning av utländska krediter för vårt lands industri, ett ändamål för vilket banken ursprungligen grundats.”

Mortgage Bank of Finland Oy:s bolagsstämma fattade beslut om höjningen av aktiekapitalet den 7 september.

Räntan på penninginrättningarnas diskonterings- och rediskonteringskrediter

I sin skrivelse av den 17 maj föreslog direktionen, att bankfullmäktige skulle fatta beslut om höjning av räntan på den diskonterings- och rediskonteringskredit, som beviljas inhemska penninginrättningar inom ramen för de av direktionen fastställda allmänna kreditdirektiven, från 7 till 8½ % per år. Höjningen skulle träda i kraft vid en tidpunkt, som närmare skulle bestämmas av direktionen. Direktionen nämnde i sin skrivelse som motivering till förslaget, att det av regeringen till offentligheten nyss avlätna programmet för åstadkommande av jämvikt i den utländska betalningsbalansen förutsatte kompletteringar i form av relativt kraftiga penning- och kreditpolitiska åtgärder, för att underskottet i utrikeshandeln skulle kunna minskas i tillräcklig grad. Direktionen hänvisade till de synpunkter som den redan tidigare framlagt för bankfullmäktige och nämnde, att den kommit till den slutsatsen, att den allmänna räntefoten i landet borde höjas med en procentenhet. Detta skulle gynna depositionssparandet och dessutom dämpa en alltför stor kreditefterfrågan. Samtidigt skulle det öka möjligheterna till en sådan differentiering av utlåningsräntorna, som skulle begränsa efterfrågan på speciellt konsumtionskrediter och de importkrediter som tjänar konsumtionen. I skrivelsen nämndes vidare, att

det vägda medeltalet av de affärsbankers utlåningsräntor, som använder centralbankskredit, var 7½ % per år eller ½ procentenhet mera än den ränta, som debiterades på centralbankskredit. Enligt direktionens åsikt borde affärsbankerna inte få dra nytta av den utlåning, som de finansierar med centralbanksmedel. Räntan på centralbankskrediten borde därför höjas med 1½ procentenhet eller från dåvarande 7 % till 8½ %.

Bankfullmäktige fattade ett med direktionens förslag överensstämmande beslut den 18 maj, och höjningen trädde i kraft den 1 juni 1971.

Den 17 december beslöt bankfullmäktige med anledning av ett förslag av direktionen i en skrivelse av den 16 december, att räntan på den diskonterings- och rediskonteringskredit, som beviljas inhemska penninginrättningar inom ramen för de av direktionen fastställda allmänna kreditdirektiven, den 1 januari 1972 skulle sänkas från 8½ till 7¾ per år (se s. 4—5).

Ändringar i Finlands Banks reglemente och instruktion

Bankfullmäktige beslöt på begäran den 18 maj att till finansministeriet avge ett utlåtande, enligt vilket de tillstyrkte, att en proposition skulle avlämnas till riksdagen om ändring av 1 momentet av § 24 i Finlands Banks reglemente den 1 juli 1971. Momentet skulle enligt propositionen erhålla följande lydelse:

”Den som står i tjänste- eller arbetsförhållande till Finlands Bank och dess sedeltryckeri äger rätt till ålders-, invalid- och arbetslöshetspension av bankens medel, i tillämpliga delar enligt samma stadganden som person i tjänste- eller arbetsförhållande till staten.”

Riksdagen godkände en med utlåtandet överensstämmande lag om ändring av reglementet för Finlands Bank den 10 december 1971 (863/71). Lagen skulle tillämpas fr.o.m. den 1 juli 1971, och räknat från detta datum skulle även de prestationer som utgår enligt lagen erläggas.

Bankfullmäktige beslöt den 21 januari att på framställning av direktionen ge 2 momentet av § 14 i instruktionen för Finlands Bank följande ändrade lydelse:

”Kvinnlig befattningshavare äger på grund av havandeskap och förlossning rätt till tjänst-

ledighet med fulla löneförmåner under en tid i vilken ingår 72 vardagar.”

Den 8 juni beslöt bankfullmäktige, att det skulle ankomma på direktionen att bevilja föreståndarna för avdelningskontoren semester inom ramen för de allmänna principer som fastställts av bankfullmäktige. Direktionen skulle även ha rätt att förordna om skötseln av föreståndarnas befattningar under semestern. Bankfullmäktige fastställde motsvarande förändringar i § 12 och 13 i instruktionen för Finlands Bank.

Ovan nämnda förändringar i § 12 och 13 och i 2 momentet av § 14 publicerades i författningssamlingen den 2 april och den 17 juni 1971 (134/71 och 534/71).

Ändringar i bankens pensions- och familjepensionsstadgor

Bankfullmäktige företog den 20 april vissa förändringar i de stadganden som gällde direktionens ordförandes och dess ledamöters personliga pensioner och i samband därmed även en del förtydligande förändringar i de stadganden som gällde deras rätt till familjepensioner. Med anledning härav fastställdes motsvarande förändringar i 1 momentet av § 3, 3 momentet av § 4 och punkt a i § 24 i pensionsstadgan för Finlands Bank av den 13 december 1966 och i § 5 i familjepensionsstadgan för Finlands Bank av den 3 juni 1969.

Justeringar av bankens avlöningsstat

Vid sina möten den 20 april och den 17 december ändrade bankfullmäktige § 3 i avlöningsstaten så, att denna utökades med två direktörsbefattningar, den ena räknat från den 1 maj 1971 och den andra från den 1 januari 1972. Vid det förstnämnda mötet fastställde bankfullmäktige dessutom nya grundlönegränser för korrespondenterna och beslöt samtidigt i enlighet med det förfarande, som för stats-tjänstemännen fastslagits i statens tjänstekollektivavtal, utan att ändra § 4 i bankens avlöningsstat, att den tid, som vederbörande efter att ha fyllt 18 år varit befattningshavare i Finlands Bank, betraktas som till ålderstillägg berättigande tjänstear fr.o.m. den 1 januari 1971 tillsvidare.

Den 18 maj kompletterade bankfullmäktige § 3 i avlöningsstaten med tre ordinarie vakt-

mästarbefattningar och fyra ordinarie vaktbefattningar vid huvudkontoret samt beslöt, att till huvudkontorets ordinarie och extraordinarie vakter fr.o.m. den 1 juni 1971 skulle erläggas söndagsersättning och kvälls- och natttillägg i enlighet med direktionens förslag och att timlönen för dessa tillägg skulle beräknas så, att summan av årslönen eller -arvodet och ålders- och dyrortstilläggen divideras med talet 2 086.

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 27 maj föreslog direktionen, att direktionen skulle få till uppgift att besluta om antalet av bankens befattningshavare i de olika befattningshavargrupper som ligger under forskningsinstitutets avdelningschefer i grundlöneschemat i § 3 i den gällande avlöningsstaten. Härigenom skulle bankfullmäktige befrias från behandlingen av dylika ärenden, som enligt direktionens uppfattning hörde till bankens praktiska förvaltning. Detta är även möjligt enligt bankens reglemente. Det skulle alltså åligga bankfullmäktige att fatta beslut om antalet av de ovan avsedda avdelningscheferna och av de befattningshavare som befinner sig ovanför dem i löneschemat liksom att fastställa grundlönegränserna för bankens samtliga befattningshavargrupper. Bankfullmäktige gjorde vid sitt möte den 8 juni en mot direktionens förslag svarande förändring i början av § 3 i avlöningsstaten. Förändringen trädde i kraft den 1 juli 1971.

I en skrivelse av den 8 september meddelade direktionen, att organisationsförändringar företagits inom bankens samtliga verksamhetssektorer ända sedan föregående höst och att befattningshavarnas uppgifter omdirigerats i samband därmed. Därvid hade det framträtt ett behov att ändra befattningarnas benämningar, vilka redan tidigare konstaterats vara föråldrade, liksom grundlönegränserna i befattningshavargrupperna under avdelningscheferna. Dessutom konstaterades det, att det vore lämpligt att behandla avdelningskontorens befattningshavare, med undantag av kontorsföreståndarna, och huvudkontorets befattningshavare som en helhet och inte i avlöningsstaten indela dessa i två skilda grupper. Vidare borde man i avlöningsstaten sammanslå forskningsinstitutets avdelningschefer och de övriga avdelningscheferna till en grupp. Då vissa kvinnliga innehavare av kanslist- och kontorsbiträdesbefattningar till följd av arten av sina uppgifter hade börjat kallas sekreterare och denna praxis helt

och hållet vunnit hävd, hade den officiella benämningen sekreterare blivit vilseledande. Inom den nya organisationen hade det bildats byråer för de olika verksamhetssektorerna och förmännen för dessa skulle kallas byråchefer, vilka i allmänhet skulle utnämnas bland bankens dåvarande innehavare av de officiella sekreterarbefattningarna. Direktionen ansåg därför, att dessa sekreterarbefattningar borde slopas ur avlöningsstaten. I stället skulle antalet avdelningschefsbefattningar utökas till sju.

I samband med organisationsreformen borde man avstå från de föråldrade benämningarna på befattningshavarna och ersätta dem med nya benämningar, som inte skulle framhäva befattningshavarnas kön. Samtidigt borde grundlönegränserna för de befattningshavargrupper som stod lägre än forskningsinstitutets avdelningschefer i löneschemat justeras så, att de skulle motsvara vederbörandes nya uppgifter. Då det enligt direktionens uppfattning hörde till förvaltningen av bankens praktiska ärenden att skapa nya benämningar och omvärdera de ovan avsedda grundlönegränserna, ansåg direktionen det önskvärt, att bestämmelserna i avlöningsstaten skulle justeras så, att bankfullmäktige framdeles skulle fastställa antalet direktörer, avdelningschefer och föreståndare för avdelningskontoren jämte de övre och undre gränserna för dessa gruppers grundlöner men för alla andra befattningshavare endast en gemensam övre och undre grundlönegräns. Härvid skulle direktionen kunna fastställa befattningarnas benämningar, antalet befattningar inom de olika grupperna och de övre och undre gränserna för grundlönerna i de övriga fallen. Detta förfarande skulle även syfta till att avlägsna skillnaderna mellan de manliga och de kvinnliga befattningshavarna vad beträffar såväl benämningar som grundlöner. De föreslagna ändringarna i avlöningsstaten skulle ge direktionen större möjligheter att bestämma om befattningshavarnas grundlöner med beaktande av vederbörandes uppgifter och ansvar, dock alltså inom de gränser, som bankfullmäktige fastslagit.

Bankfullmäktige behandlade direktionens förslag den 17 september och beslöt härvid i enlighet med förslaget att ur avlöningsstaten avlägsna sekreterarbefattningarna, att grunda sju nya avdelningschefsbefattningar, vilka samtliga skulle höra till den gällande grundlönegruppen för avdelningscheferna, och att fastställa en

gemensam övre och undre gräns för grundlönerna för de befattningshavare, som vid huvudkontoret befann sig lägre än forskningsinstitutets avdelningschefer i löneschemat, liksom för grundlönerna för avdelningskontorens befattningshavare — fränsett föreståndarna för avdelningskontoren. Samtliga nya benämningar skulle fastställas av direktionen. Samtidigt ändrade bankfullmäktige § 3 i avlöningsstaten så, att den kom att motsvara dessa förändringar. Förändringarna trädde i kraft den 1 oktober 1971.

Justering av befattningshavarnas avlöning

Mellan statens och dess tjänstemäns mest representativa centralorganisationer ingicks den 16 december 1970 statens allmänna tjänstekollektivavtal, enligt vilket grundlönerna, årsarvodena, dyrortstilläggen och avtalslönerna för statens tjänstemän 1. 1. 1971 skulle höjas med 36 mark, dock minst 2 %, och de sålunda justerade avlöningarna 1. 9. 1971 med 34 mark, dock minst 1 %. I det nämnda avtalet bestämdes vidare, att tjänstemännens ålders- tillägg beräknas som procentuella andelar av grundlönen för tjänst eller befattning eller av årsarvodet för extraordinarie befattning på det sätt som nämns i avtalet. Vidare bestämdes det, att statens tjänstemän dessutom beviljas en i det s.k. UKK-avtalet föreskriven regleringspost. Denna skall användas enligt en överenskommelse mellan finansministeriet och organisationerna. Tjänstekollektivavtalet är i kraft från den 1 januari 1971 till den 31 mars 1972.

I en skrivelse av den 20 januari föreslog direktionen, att bankens ordinarie och extraordinarie befattningshavare skulle beviljas en likadan allmän förhöjning av avlöningarna som statens tjänstemän. Direktionen meddelade att den skulle tillsätta en kommitté, som skulle utreda hur ett mot statens regleringspost relativt svarande penningbelopp skulle fördelas mellan bankens befattningshavare, och efter att ha erhållit kommitténs förslag göra en framställning i saken till bankfullmäktige.

Bankfullmäktige godkände vid sitt möte den 21 januari direktionens förslag om en allmän förhöjning av bankens ordinarie och extraordinarie befattningshavares avlöning.

På basen av den tillsatta kommitténs förslag föreslog direktionen i en skrivelse till bank-

fullmäktige av den 22 februari, att en regleringspost uppgående till 2.27 % av de 31. 12. 1970 gällande grundlönerna och -arvodena för Finlands Banks ordinarie och extraordinarie befattningshavare under redogörelseåret skulle fördelas mellan bankens befattningshavare i de lägre avlöningsklasserna på i förslaget närmare preciserat sätt. Samtidigt föreslog direktionen, att en kanslistbefattning skulle inrättas vid vart och ett av de stora och medelstora kontoren och att de manliga kassörsbefattningarna vid kontoren i Joensuu, St Michel och Kotka skulle omvandlas till kvinnliga kassörsbefattningar.

Bankfullmäktige godkände direktionens framställningar den 23 februari och förordnade, att de justeringar av grundlönerna och -arvodena som orsakas av regleringsposten skulle träda i kraft den 1 januari 1971 och att kassörsbefattningarna vid kontoren i Joensuu, St Michel och Kotka skulle omvandlas till kvinnliga kassörsbefattningar den 1 mars 1971 och de nya kanslistbefattningarna vid avdelningskontoren inrättas vid samma tidpunkt.

Befattningshavarnas semestergrunder

Bankfullmäktige beslöt den 18 maj på basen av direktionens förslag att ändra semestergrunderna för bankens ordinarie befattningshavare så, att befattningshavare, som uppnått minst 15 till ålderstillägg berättigande tjänsteår, beviljas sex veckor semester, varav högst en månad under tiden mellan den 1 juni och den 31 augusti och resten under annan tid av samma kalenderår.

Uppförande av kontorsbyggnad i Uleåborg

Vid sitt möte den 20 april beslöt bankfullmäktige, att den nya kontorsbyggnaden i Uleåborg skulle uppföras på den med bankfullmäktiges medgivande av banken år 1969 förvärvade tomten nr 1 i kvarteret nr 14 i I stadsdelen av denna stad efter de huvudritningar som uppgjorts av arkitekt Aarne Ehojoki och som förelades bankfullmäktige vid samma möte. Nybyggnaden skulle endast omfatta vad kontorets behov av utrymme förutsatte, dvs. en källarvåning, en banklokal i första och personalbostäder i andra våningen ovanför markytan. Enligt ritningarna kommer nybyggnadens totala volym att bli 17 275 m³ och den sammanlagda golvytan omkring 2 000 m².

Utländsk agenturbank

Vid sitt möte den 17 september beslöt bankfullmäktige, att The First National Bank of Boston, Boston, USA, skulle antas som Finlands Banks korrespondentbank.

Beviljade pensioner och understöd

Bankfullmäktige beviljade under 1971 en extra pension och två understöd.

Direktionen

Bankfullmäktige behandlade ytterligare vid sina möten den 21 januari och den 8 och 23 februari besättandet av den efter bankdirektör Esko K. Leinonens frånfälle den 6 november 1970 ledigblivna direktionsledamotstjänsten och meddelade genom en skrivelse till statsrådet namnen på de tre kandidater som framförts vid det sistnämnda mötet.

Republikens president utnämnde genom öppet brev av den 5 mars verkställande direktören för Arbetsgivarnas i Finland Centralförbund, vicehäradshövdingen Olli Päiviö Hetemäki till ifrågasvarande direktionsledamot räknat från den 1 april 1971.

Vid sitt möte den 20 april fastställde bankfullmäktige en justering i arbetsfördelningen mellan direktionens ordförande och ledamöter.

Vid ett möte den 18 november beviljade bankfullmäktige bankdirektör Hetemäki, som utnämnts och förordnats till medlem av statsrådet och finansminister, tjänstledighet för den tid han var medlem av statsrådet.

Den 21 januari beslöt bankfullmäktige, att lönerna för direktionens ordförande och ledamöter skulle höjas på i beslutet nämnt sätt.

Kontrollanterna vid avdelningskontoren

Som kontrollanter vid bankens avdelningskontor och som deras suppleanter fungerar 1972 enligt bankfullmäktiges beslut följande personer:

kontoret i *Björneborg*: kontrollanter borgmästaren Väinö Wilhelm Hahta och politieborgmästaren Olavi Einar Koivisto samt suppleanter verkställande direktören Heimo Kaler-

vo Kaitila och verkställande direktören Eino Kivikoski;

kontoret i *Joensuu*: kontrollanter köpmanen Aulis Erkki Tahvo Aho och rektorn, filosofie magistern Aulis Olavi Waldemar Koivusalo samt suppleanter landskamreren, vicehäradshövdingen Otto Alvar Gustaf Sorasalmi och polisinspektören, vicehäradshövdingen Leo Ilkka Kalevi Hupli;

kontoret i *Jyväskylä*: kontrollanter polisinspektören, vicehäradshövdingen Eino Ilmari Karpio och direktören, lantbruksrådet, agronomie- och forstkandidaten Veikko Verner Varesmaa samt suppleanter länsrådet Uno Osmo Volmari Aarnio och justitieborgmästaren Jaako Wilhelm Krogerus;

kontoret i *Kotka*: kontrollanter polismästaren Eero Johannes Kettunen och vicehäradshövdingen Leif Gunnar Thureson Häggblom samt suppleanter justitierådmannen Heikki Pajari och stadsfogden, vicehäradshövdingen Eero Antero Salmi;

kontoret i *Kuopio*: kontrollanter borgmästaren Alvar Hjalmar Mikael Hurta och hovrättsrådet Toimi Tulikoura samt suppleanter agronomen Lauri Arvid Pekkarinen och kontorschefen, diplomekonomen Lauri Johannes Salmi;

kontoret i *Lahti*: kontrollanter justitierådmannen Timo Johannes Tuori och stadsfogden, juris kandidaten Matti Sakari Rintala samt suppleanter rektorn Ilmari Johannes Vartiainen och direktören Toivo Voitto Kullervo Koponen;

kontoret i *Rovaniemi*: kontrollanter kontorschefen, diplomekonomen Juho Kalervo Lahtinen och landskamreren, vicehäradshövdingen Vilho Johannes Haataja samt suppleanter länskatteinspektören, juris kandidaten Erkki Emanuel Ollila och stadskamreren, diplomekonomen Erkki Antero Vähälä;

kontoret i *St Michel*: kontrollanter rektorn Pauli Veli Vainio och befolkningsskyddsinspektören, vicehäradshövdingen Viljo Uolevi Lehtolainen samt suppleanter justitierådmannen Jorma Kalevi Pekonen och merkantilchefen, merkonomen Erkki Heikki Nevasaari;

kontoret i *Tammerfors*: kontrollanter justitieborgmästaren Jyrki Jalo Unto Tuominen och stadssekreteraren, vicehäradshövdingen Matti

Esaias Nahkola samt suppleanter biträdande ekonomichefen, förvaltningskandidaten Eero Einar Lindfors och chefen för omsättningskattebyrån, vicehäradshövdingen Lasse Joutsiniemi;

kontoret i *Uleåborg*: kontrollanter stadshushållningsinspektören, diplomekonomen Ville Kalevi Matturi och länskatteinspektören, vicehäradshövdingen Aulis Evert Virtanen samt suppleanter stadsjuristen, vicehäradshövdingen Erkki August Korhonen och polisinspektören, vicehäradshövdingen Yrjö Kalervo Liisto;

kontoret i *Vasa*: kontrollanter chefen för omsättningskattebyrån, juris kandidaten Åke Johannes Helanko och fabrikschefen Ralf-Erik Klockars samt suppleanter länsassessorn, vicehäradshövdingen Henrik Matias Palomäki och direktören, diplomekonomen Esko Olavi Antero Kaikko; samt

kontoret i *Åbo*: kontrollanter länsrådet Yrjö Hemminki Aliharmi och lantbruksrådet Frans Einari Karvetti samt suppleanter professorn Auvo Armo Sääntti och stadssekreteraren, vicehäradshövdingen Tauno Ilmari Maijala.

Bankfullmäktige

Såsom bankfullmäktige fungerade från årets början till och med den 12 januari följande personer:

Rihtniemi, Juha, politices magister;
Linnamo, Jussi, sociologie licentiat;
Lintilä, Aaro, jordbrukare;
Vennamo, Veikko, juris licentiat;
Melin, Ingvar S., ekonomie licentiat;
Junnila, Tuure, filosofie doktor;
Salonen, Olavi, vice chefdirektör;
Hykkäälä, Heikki, byråchef;
Saarinen, Aarne, partiordförande i FKP.

Helsingfors den 14 mars 1972.

HARRI HOLKERI

Valdemar Sandelin
Veikko Vennamo
T. Junnila
Heikki Hykkäälä

Aaro Lintilä
Ingvar S. Melin
Sylvi Siltanen
Aarne Saarinen

Pertti Tammiuori

De tre förstnämnda utgjorde de ordinarie bankfullmäktige.

Som ordförande fungerade ledamoten av bankfullmäktige Rihtniemi och som vice ordförande ledamoten av bankfullmäktige Linnamo.

På grund av att ordförande Rihtniemi avled den 12 januari, utsåg riksdagens elektor den 11 februari i stället för Rihtniemi politices magister Harri Holkeri till ledamot av bankfullmäktige för den återstående mandattiden. Denne skulle även tillhöra de ordinarie bankfullmäktige.

Vid sitt möte den 23 februari valde bankfullmäktige till ordförande ledamoten av bankfullmäktige Holkeri.

Sedan riksdagen den 14 april på begäran av Salonen beviljat honom befrielse från uppdraget som ledamot av bankfullmäktige på grund av att han utnämnts till medlem av statsrådet, valde riksdagens elektor den 16 april i stället för Salonen bokförare Sylvi Siltanen till ledamot av bankfullmäktige för den återstående mandattiden.

Revisorerna

Till revisorer av bankens räkenskaper för 1971 utsåg elektorerna följande personer:

Vilponiemi, Väinö, riksdagsman; suppleant
Turunen Väinö, riksdagsman;
Sinkkonen, Yrjö, kommunalråd; suppleant
Niinikoski, Paavo, riksdagsman;
Kivimäki, Erkki, organisationssekreterare; suppleant
Aitamurto, Aarno, vicehäradshövding;
Pesola, Pekka, vicehäradshövding; suppleant
Westerlund, Henrik, riksdagsman;
Hara, Erkki, vicehäradshövding; suppleant
Suominen, Sami, riksdagsman.